

Hoạn Dưỡng Thạch Đầu Đích Tiểu Hồ Ly

Contents

Hoạn Dưỡng Thạch Đầu Đích Tiểu Hồ Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8

Hoạn Dưỡng Thạch Đầu Đích Tiểu Hồ Ly

Giới thiệu

Edit: Lâm Mộc MiênThể loại: Thần tiên ma quáiNhân vật chính: Hồ Ly, Vĩ MiênPhối hợp diễn: Thái Bạch, Tôn Ngộ K

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-duong-thach-dau-dich-tieu-ho-ly>

1. Chương 1

Hồ Ly giống như tên của hắn, là một con hồ ly.

Làm một con hồ ly, nhưng thật ra là rất bi thương. Hồ Ly thường thường nhìn đồng bạn bên cạnh mình, còn chưa có thoả thích hưởng thụ nhân gian mỹ lệ, đã sớm rời khỏi nhân gian. Chúng nó hoặc là chết hoặc bị các loài thú chém giết, hoặc là trở thành con mồi của thợ săn, lột da ăn thịt, cho dù có thể hưởng hết tuổi thọ, thì tuổi thọ của một con hồ ly, vẫn là ngắn như vậy.

Nhưng mà không thể nghi ngờ, Hồ Ly là một con hồ ly mạng tốt. Bởi vì hắn là một con Thiên Hồ, hơn nữa còn là một con cứu vĩ Thiên Hồ.

Mặc kệ cái gì, phàm là chữ có liên quan đến “Thiên”, đều trở nên thần thánh, khác với những cái tên “Thiên sư” “Đỉnh thiên XX” “Kình thiên XX”. Chữ “thiên” của hồ ly, là hàng chánh tông. (đỉnh thiên: đội trời, kình thiên: chọc trời)

Đây cũng chính là chỗ khác biệt giữa Hồ Ly và những con hồ ly khác, tuổi thọ của hắn dài hơn những con hồ ly khác, ngay cả chính hắn cũng không biết mình có thể sống bao lâu. Bởi vì phụ thân của Hồ Ly, Hồ Khải, đã sống được mấy trăm năm. Thiên Hồ không cần tu luyện, sau khi thành niên, liền có thể hóa thành hình người, những con hồ ly khác không phải Thiên Hồ rất là hâm mộ điểm này.

Nghe nói lúc Hồ Ly ra đời, thế gian xuất hiện “Dị tượng”, khi đó chính là giờ tý, phía đông lại sáng lên, ánh sáng giống như ban ngày, sao băng rơi trên bầu trời. Sau đó Hồ Ly liền ra đời, vừa ra đời, đã có chín đuôi. Thiên Hồ ở Hồ giới vô cùng ít ỏi, mà trời sinh cứu vĩ Thiên Hồ càng ít. Từng nghe Hồ Khải nói, Hồ giới trong mấy nghìn năm qua, chỉ có một con cứu vĩ hồ. Nghe nói sau đó con hồ ly đó vô cùng vượt trội, về

phần vượt trội thế nào, Hồ Ly đã quên mất. Họ khan một cái... Nói đúng hơn là, khi đó Hồ Ly nghe nghe một hồi liền ngủ, cho nên cũng không biết sau đó Hồ Khải nói cái gì.

Nói nhiều như vậy, chính là muốn nói, bởi vì các loại nguyên nhân ở trên, Hồ Ly vừa sinh ra, trở thành niềm kiêu ngạo của Thiên Hồ tộc, là niềm hy vọng trong tương lai của Thiên Hồ tộc. Ba ba của Hồ Ly Hồ Khải khi đó chỉ cần nói đến con trai của mình, nhìn cái đuôi kia vậy vậy, người sẽ sinh ra lỗi giác “Hắn là cẩu”.

Nhưng mà, loại kiêu ngạo và ước ao này không có kéo dài bao lâu. Bởi vì, sau khi Hồ Ly dần dần lớn lên, liền đến kì phản nghịch. Vì vậy, Hồ Ly ở dưới sự kỳ vọng của Hồ Khải, cuối cùng bắt đầu phản kháng.

Chỉ cần là Thiên Hồ, không có ai mà không muốn tu đạo thành tiên, tuy rằng, Thiên Hồ thật sự có thể tu thành chính quả cũng không nhiều, nhưng mấy nghìn năm qua, tất cả thành viên của Thiên Hồ bộ tộc, đều là vì cái mục tiêu này, mỗi ngày đều rất chăm chỉ tu đạo, chăm chỉ làm việc thiện, chăm chỉ ăn chay niệm phật, chăm chỉ tránh né thiên kiếp.

Cho nên nói, Thiên Hồ tộc là một tộc vô cùng chăm chỉ.

Thế nhưng Hồ Ly hết lần này tới lần khác đều lười biếng, Hồ Ly bắt đầu cả ngày ăn rồi ngủ, bắt đầu ăn vụng gà, bắt đầu trộm uống rượu, cả ngày ngoại trừ uống rượu ăn gà, thì chính là trốn ở dưới ánh mặt trời phơi bụng phơi đuôi. Thỉnh thoảng còn chảy nước miếng.

Cái này cái này cái này... Thực sự là sỉ nhục Thiên hồ tộc mà!

Vì vậy, Hồ Ly lập tức từ niềm hy vọng và kiêu ngạo của Thiên Hồ tộc biến thành một con hồ ly hư hỏng không biết tiến thủ. Thế cho nên sau khi Hồ Khải nghe được tên con trai mình, đuôi cũng không động nữa. Tội nghiệp Hồ Khải, rõ ràng chỉ là một con Thiên Hồ không ăn khói lửa nhân gian, tu thành hình người mới mấy trăm năm, tất cả phiền não của phụ mẫu nuôi con ở nhân gian đều được trải qua một lần.

Con trai ơi là con trai, sao con cứ như vậy chứ. Thực sự là tức chết hồ ly!

Sau đó, hồ ly trong núi đến kỳ động dục, mỗi một người đều bắt đầu tìm bạn, Thiên Hồ đương nhiên không giống với hồ ly bình thường, bọn họ không cùng hồ ly khác loại ghép thành đôi, hồ ly bình thường và Thiên Hồ đến kỳ động dục luôn luôn phân ranh giới, thế nhưng, Hồ Ly hình như có một chút không giống như vậy.

Có lẽ thực sự là muốn chọc Hồ Khải tức chết, có lẽ cảm thấy hành vi của mình còn chưa đủ đặc biệt. Hồ Ly bắt đầu lưu luyến với đủ loại mẫu hồ ly, một thân da lông tuyết trắng xinh đẹp, cái đuôi thật to đầy lông mềm mại, còn có một cái miệng đầy mật ngọt, cứ thế đủ loại hồ ly ở hồ ly giới đều bị lừa gạt đến xuân tâm nhộn nhạo. Tạo thành cảnh tượng quang còn (ế vợ) lang tràn ở hồ ly giới, tiếng oán than dậy đất.

Vì vậy ở trên núi thường thường là có thể thấy, một nhóm công hồ ly vây quanh đỉnh núi, nhìn về phía bầu trời lớn tiếng tru lên.”Thần ơi, để con hồ ly chết tiệt đó thăng thiên đi! Đem mẫu hồ ly trả cho chúng ta!”

Sau đó, sự thành tâm của nhóm hồ ly cuối cùng cũng cảm động trời cao. Hôm nay, lúc Thái Bạch kim tinh đi ra ngoài tìm Nhân Tinh thất lạc xuống nhân gian, đúng lúc thấy được tình huống này. Sau khi nghe ngóng một hồi, phát hiện ra con hồ ly này, càng ngày càng giống Nhân Tinh cả ngày chơi bởi lâu lỏng trên trời.

Dưới sự chỉ dẫn của nhóm hồ ly đang than vãn, Thái Bạch kim tinh cuối cùng cũng tìm được cái tên Nhân Tinh ngủ nướng ở trên trời không cẩn thận rơi xuống nhân gian.

Thái Bạch kim tinh nhìn dáng vẻ của Nhân Tinh bây giờ, cái đuôi hồ ly, cái lỗ tai hồ ly, mặt của hồ ly...

Hiện thể báo a hiện thể báo, lúc ở trên trời cũng đã nói, không nên như vậy, không nên luôn luôn quyến rũ tiên nữ trên trời, sẽ có báo ứng, thấy không, ngủ nướng liền biến thành một con hồ ly. (Hiện thể báo:là chỉ việc thiện ác của con người, sẽ nhận được kết quả khác nhau, “Thiện dĩ thiện đãi, ác dĩ ác đãi”)

“Tiểu hồ ly.”

Hồ Ly ôm bình rượu nằm trên cổ, trở người. Không tỉnh lại nữa

“Tiểu hồ ly!”

Hồ Ly vẫn ôm bình rượu nằm trên cổ như cũ, lần này ngay cả trở mình một cái cũng không có.

“Người cái đồ hồ ly thôi!” Lớn tiếng gọi.

“Chi chi... Hỏa hồ tỷ tỷ, ta hát không được ~” chảy nước miếng chảy a chảy.

“...” Đã là hồ ly mà còn loại đức hạnh này! Thái Bạch kim tinh nắm lấy cái đuôi Hồ Ly, nắm con hồ ly đang say lên.

“Chi!” Hồ Ly giật mình, lập tức tỉnh. Đuôi bị người nắm, móng vuốt nhỏ không ngừng quơ quơ. Ngực kêu to không tốt. Chẳng lẽ là mình uống say hiện nguyên hình, bị thợ săn bắt được?!

Bởi vì không có tu luyện, hơn nữa uống rượu ăn gà, lưu luyến trong mỹ hồ, cho nên đạo hạnh của Hồ Ly thực sự không ra làm sao, thời gian hóa thành hình người thực sự rất ngắn, dẫn đến mỗi lần hẩn uống rượu say, sẽ hiện ra nguyên hình.

“Ông lão, ông đừng ăn ta, ta không thể ăn ~ chỉ cần người thả ta, mỗi ngày ta đều bắt gà cho người.” Đáng thương mà nhìn ” ông lão” tóc bạc đang cầm lấy đuôi mình.

Thái Bạch kim tinh tức đến thiếu chút nữa hít thở không thông.”Con mắt hồ nào của người thấy ta là một ông lão?! Ta là thần tiên! Là thần tiên trên trời! Người cái con hồ ly ngu xuẩn hết ăn lại nằm này!”

2. Chương 2

“Thần tiên?” Lúc này, Hồ Ly đang rất nghe lời ngồi dưới đất, lỗ tai dựng thẳng, cái đuôi đầy lông nhưng cụp xuống, tròn mắt xoay tít, nhìn “Lão” thần tiên trước mặt mình.

“Đúng vậy ~ ta là Thái Bạch kim tinh trên trời.” Thái Bạch kim tinh vuốt râu mép của mình, nhiệt tình nói chuyện.

“Thái Bạch kim tinh.” Hồ Ly vẫy đuôi, ngoan ngoãn đọc lại một lần. Kể từ khi biết “ông lão” này là thần tiên, Hồ Ly yên tâm hơn rất nhiều, bởi vì thần tiên ăn chay, hồ ly là mặn, thần tiên sẽ không ăn hồ ly.

“Ừ...” Thái Bạch kim tinh đứng ở trước mặt Hồ Ly, làm bộ hỏi: “Tiểu hồ ly, người muốn trường sinh bất lão không?”

“Thần tiên, ta đã trường sinh bất lão.” Hồ Ly nghiêm chỉnh trả lời. Trong bụng nghĩ, vị thần tiên này ngay cả chuyện Thiên Hồ trường sinh cũng không biết sao? Xem ra học vấn của vị thần tiên này không tốt.

“Khụ khụ...”Da mặt Thái Bạch kim tinh rút gân. Ho khan vài tiếng mới hỏi tiếp: “Tiểu hồ ly, người muốn thành tiên không?”

“Không muốn.” Trả lời thật là thẳng thắn.

Da mặt Thái Bạch kim tinh lần thứ hai rút gân.

“..., người, có muốn lên thiên giới?” Cẩn rằng nghiêng lợi hỏi lần nữa.

“Không muốn.” Hồ Ly vẫy đuôi, ngoan ngoãn trả lời.

“...” Mặt Thái Bạch kim tinh co quắp, nắm đuôi Hồ Ly lên.”Người cái con hồ ly không biết tiến thủ này!” Sau đó liền ném hồ ly sang một ngọn núi khác.

“Chi chi chi chi chi!!” Trong núi rừng, tiếng hồ ly kêu vang.

Cái vị thần tiên này không chỉ học vấn không tốt, tính tình càng không tốt!

Vì vậy, lúc Thái Bạch kim tinh lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt Hồ Ly thì, Hồ Ly không chút suy nghĩ tung vó chạy trốn. Bị thảm bị Thái Bạch kim tinh cầm đuôi bắt trở lại.

“Thần tiên...” Lúc này, Hồ Ly bắt đắc dĩ ngồi dưới đất, cụp lỗ tai, cụp đuôi, phờ phạc cúi đầu, không dám nhìn “lão” thần tiên trước mặt mình.

“Khụ khụ... Tiểu hồ ly.” Thái Bạch kim tinh nghiêm trang hỏi lại một lần nữa: “Người có nguyện vọng gì?”

“Ta muốn chạy trốn.” Hồ Ly cúi đầu nói.

“Không phải cái này, đổi cái khác.” Sắc mặt của Thái Bạch kim tinh không tốt lắm.

“Ta muốn ăn gà.” Hồ Ly cúi đầu nói.

“Cũng không phải cái này, đổi cái khác.” Sắc mặt Thái Bạch kim tinh có chút xanh.

“Ta muốn uống rượu.” Hồ Ly cúi đầu nói tiếp.

“Tiếp tục đổi cái khác!” Sắc mặt Thái Bạch kim tinh tái xanh.

“Ta muốn ăn gà.” Lại quay về

“...” Sắc mặt của Thái Bạch kim tinh biến thành màu đen, lại một lần nữa cầm lên cái đuôi đầy lông của Hồ Ly. “Ngươi cái con hồ ly ngu xuẩn ngay cả nguyện vọng cũng không có tiền đồ này!” Lại một lần nữa ném Hồ Ly sang một ngọn núi khác.

“Chi chi chi chi chi!!” Cái vị thần tiên tính tình rất không tốt này!

Trong núi rừng, tiếng hồ ly kêu càng thêm vang dội thê lương.

Lần thứ ba, Thái Bạch kim tinh trực tiếp bắt giữ Hồ Ly.

“Tiểu hồ ly.”

“Ô ô... Thần tiên.” Hồ Ly buồn thảm không gì sánh được. Thực sự là năm hồ nên không thuận lợi, sao luôn luôn gặp phải thần tiên xấu xa này.

“Lẽ nào ngươi, không muốn thú một lão bà?”

“Không muốn.”

“Vì sao không muốn?!” Thái Bạch kim tinh lại một lần nữa muốn bắt cái đuôi Hồ Ly. Nhưng mà, hấn nhẹn được, trấn định lại mở miệng một lần nữa: “Ngươi không phải cả ngày đều lưu luyến trong mỹ hồ sao? Lẽ nào không muốn có một mỹ hồ làm lão bà sao?”

“Ô ô... Thế nhưng nơi hồ ly nơi này cũng không đủ đẹp.” Hồ Ly tủi thân trả lời. Hấn không muốn bị bay đến ngọn núi khác nữa.

“...” Ngươi cái tên sắc hồ ly không biết đủ này!” Ngươi xem, ta tặng lão bà cho ngươi thì thế nào? Bảo đảm đẹp hơn tất cả hồ ly.”

Hồ Ly mở to đôi mắt tròn vo của hấn. Chảy nước miếng.”Ta muốn rất đẹp rất đẹp, vô cùng vô cùng đẹp, xinh đẹp nhất trên thế giới, lão bà đẹp hơn tiên nữ trên trời Hằng Nga trên cung trăng.”

“Đó là đương nhiên.” Lại muốn so sánh với tiên nữ Hằng Nga? Ta @## ... Cảnh bạo lực đầm máu.

Vì vậy, Thái Bạch kim tinh “Tiên phong đạo cốt” nở nụ cười, từ bên trong tay áo của mình lấy ra một hòn đá bóng loáng xinh đẹp, đưa tới trước mặt Hồ Ly, nói: “Ngươi coi, đây là lão bà của ngươi.”

“...” Đây là đang lừa gạt hồ ly sao!” Chi chi!” Hồ Ly tức giận kêu.”Thần tiên, ngươi lừa gạt hồ! Hồ Ly là hồ ly, lão bà của Hồ Ly cũng phải là hồ ly, tại sao là một hòn đá?!” Hơi quá đáng, bắt nạt hồ quá mức!

“Chớ vội chớ vội.” Thái Bạch kim tinh vẫn cười “Tiên phong đạo cốt” như cũ: “Đây cũng không phải là hòn đá thông thường, cái này là năm đó Nữ Oa vá trời, để lại một hòn đá thần.”

“...” Hồ Ly vẫn rất ai oán như cũ. Đối với Hồ Ly, hòn đá là hòn đá, cho dù là hòn đá Nữ Oa đã dùng qua, cũng là hòn đá, cũng không phải hồ ly, thì không phải là lão bà.

Thái Bạch kim tinh còn ở bên cạnh lải nhải.”Cái hòn đá này, sau đó là hòn đá dưới chân Như Lai phật tổ, mỗi ngày đều nghe Như Lai tụng kinh, đã có linh khí, có thể hóa thành hình người.” Nói xong liếc mắt nhìn tiểu hồ ly, dáng vẻ của tiểu hồ ly rõ ràng là không tin.

“Như vậy đi, chỗ ta có một hòn đá, đã hóa hình người, ta gọi nàng đi ra, cho ngươi nhìn một cái thế nào?”

Hồ Ly hứng thú, vui vẻ gật đầu.

Thái Bạch kim tinh thật sự lấy từ trong ngực ra một hòn đá, phát trần trong tay vung lên, sương mù mờ ảo biến mất, trước mặt Hồ Ly có một nữ tử áo hồng, mặt mày diễm lệ, quần áo thêu hoa đào lay động theo gió, so sánh nữ tử này với tất cả hồ ly đã từng gặp, đều đẹp hơn mười vạn phần, linh hồn nhỏ bé của Hồ Ly đều bị câu đi.

Lúc Thái Bạch kim tinh vung phát trần lên, nói một tiếng: “Đi.” Nữ tử liền biến mất theo sương mù mờ ảo.

Tảng đá kia, có thật sẽ hóa thành cô gái xinh đẹp hay không! Có thật sẽ có thể trở thành lão bà hay không.

Đuôi Hồ Ly bắt đầu vẫy, hai mắt tỏa ánh sáng, chăm chú bắt lấy tay áo của Thái Bạch kim tinh: “Thần tiên, thần tiên, ta muốn lão bà, ta muốn lão bà. Cho ta một lão bà đi.” Bây giờ Hồ Ly đâu còn là Thiên Hồ gì đó nữa? Chỉ là một con sắc hồ ly.

Thái Bạch đưa hòn đá trong tay cho Hồ Ly, hí mắt nói: “Người xem, hòn đá này là hòn đá xinh đẹp nhất, hóa thành nữ tử, đương nhiên cũng là xinh đẹp nhất, chúng ta cũng coi như có duyên, lần này liền nhịn đau đưa cho người.”

“Thực sự?!”

“Thực sự.” Thái Bạch kim tinh bí hiểm nở nụ cười.

Hồ Ly nhận lấy hòn đá trong tay Thái Bạch kim tinh, cẩn thận vuốt ve, bên trong đôi mắt đều là ánh sáng, tâm bốc nói: “Tuy rằng ta còn chưa nhìn thấy nó hóa thành hình người, cũng đã có thể tưởng tượng được đáng vẻ khi nó hóa thành hình xinh đẹp thế nào.”

Thái Bạch kim tinh nhìn Hồ Ly, nghiêm mặt nói: “Nhưng hòn đá này bởi vì là hòn đá ở dưới chân Phật tổ, hấp thụ linh khí Tây Phương, quanh năm nghe Phật tổ tụng kinh, có linh khí mới có thể biến hóa thành hình người. Nếu như người muốn nó hóa thành hình người, trở thành lão bà của người, chỗ này của ta có Kinh Bồ Tát một nghìn hai mươi mốt quyển, Kinh Hoa Nghiêm năm trăm quyển, kinh Ma Kiệt ba trăm năm mươi quyển, Kinh Pháp Hoa một trăm quyển, Kinh đại khổng tước hai trăm mười quyển...”

“Thần tiên!” Hồ Ly cũng đã kêu lên.”Chẳng lẽ người muốn để ta mỗi ngày vì nó tụng kinh, chờ nó lớn chứ?”

“Không chỉ có như vậy, mỗi ngày người phải mang theo nó tu hành, lên đỉnh núi hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, đi sớm về trễ. Còn phải ăn chay, không thể để hương khí thức ăn mặn lấy nhiễm vào đá thần”.

Hồ Ly chỉ chỉ kêu lên: “Thần tiên thần tiên, ta sợ nhất niệm kinh tu hành! Ta không muốn niệm kinh, ta không muốn tu hành, ta muốn ăn gà!” Hồ Ly sẽ không niệm kinh, Hồ Ly phải ăn gà, không ăn chay!.

Thái Bạch kim tinh cau mày nói: “Tiểu hồ ly, người muốn hay là không muốn?”

Hồ Ly đưa tay cướp lấy: “Muốn muốn muốn, đương nhiên muốn, nhưng mà thần tiên, người cũng không thể nghĩ ra cách khác sao?”

Thái Bạch kim tinh lắc đầu: “Chỉ có một cách.”

Hồ Ly trái lo phải nghĩ, sợ niệm kinh Phật, rồi lại luyến tiếc lão bà trong hòn đá. Cuối cùng thua trận, ủ rũ cuối đầu nói: “... Được được được, niệm thì niệm!”.

Thái Bạch kim tinh thấy con hồ ly cuối cùng cũng nhận hòn đá này, sờ sờ râu bạc của mình, nhảy lên mây ngũ sắc, lên trời. Để lại Hồ Ly, đứng ở trong núi, kích động vẫy đuôi, vung móng vuốt tạm biệt. Nghĩ thầm, cái vị thần tiên xấu tính này, tuy rằng luôn luôn thích cầm đuôi hắc, nhưng tặng hắc một lão bà xinh đẹp, coi như là thần tiên tốt.

Đợi Thái Bạch kim tinh lên trời, bên cạnh bỗng nhiên truyền đến mấy tiếng “Hi hi”, đúng là Tôn hầu tử ở một bên cười đến lăn qua lăn lại.”Ta nói lão quan à, người thật là không phúc hậu, đã vậy còn lừa gạt hồ ly.” Tôn Ngộ Không nhảy tới nhảy lui cười, nói: “Hòn đá? Còn Nữ Oa, hi hi hi hi... Cái gì mà hòn đá của Nữ Oa, cái này không phải là người ở trên núi tùy ý nhặt sao? Trên Hoa Quả sơn của Lão Tôn, còn có nhiều hơn. Tiểu hồ ly này có niệm một ngàn năm, một vạn năm, tảng đá kia cũng không biến thành hình người đâu!! Hi hi hi hi... Còn mỹ nhân? Mỹ nhân? Ha ha ha ha.”

Thái Bạch kim tinh vuốt râu mép của mình, nghiêm túc nói: “Đây cũng là vì tốt cho hắc, hắc lười nhác như vậy, chỉ sợ là thêm mấy vạn năm, cũng không thành tiên được, để hắc ăn chay niệm Phật như vậy, hấp

thụ tinh hoa nhật nguyệt, tụng kinh. Qua mấy trăm năm, cũng có thể thành tiên, cũng sớm ngày lên thiên đình, tiếp tục làm Nhân Tinh quân.” Thế nhưng nói một hồi, chỉ thấy Thái Bạch kim tinh run vai, lúc đầu còn rất nhẹ, sau đó thực sự nhịn không được bật cười.

Tôn hầu tử ở một bên cười to nói: “Còn nói không phải muốn trêu đùa con tiểu hồ ly, hì hì hi, ha ha ha...”

3. Chương 3

Hồ Ly cầm hòn đá kia, tỉ mỉ nhìn hòn đá dưới ánh mặt trời, càng trong sáng đáng yêu, trong lòng có bong bóng không ngừng bay lên, quả thực muốn lập tức chạy tới Hử Sơn nơi gần Tây Phương nhất, sau đó lên đỉnh ngọn núi kia, để hòn đá hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt.

Thế nhưng dùng móng vuốt hồ cầm hòn đá nhỏ chạy không nhanh, nếu ngậm ở trong miệng, lại sợ rằng hồ ly của mình mài hỏng hòn đá nhỏ, Vì vậy “Vèo” một cái biến thành hình người, đem tảng đá ôm vào lồng ngực của mình, bay về phía đỉnh núi.

Phía Tây Hử Sơn là nơi gần linh sơn nhất, cũng là nơi có linh khí tập trung cao nhất ở Hử Sơn, hầu như tất cả Thiên Hồ môn đều thích ở ngọn núi này, chuyên tâm tu luyện.

Nhưng Hồ Ly hết lần này tới lần khác không thích ở đây, Hồ Ly hết lần này tới lần khác thích hương vị nhân gian, hết lần này tới lần khác thích xuống dưới chân núi nhìn lên mỹ nhân trong thanh lâu, ăn vụng gà quay trong khách điếm.

Phía Tây Hử Sơn, dù Hồ Khải có kéo cỡ nào Hồ Ly cũng không đến.

Nhưng hôm nay vì lão bà của mình, thế mà thí điền thí điền chạy đến nơi này.

“Lão bà lão bà, cũng không biết người có thích ở đây hay không.”

Mặc dù động phủ của Hồ Khải đã ở đỉnh núi, cũng ở nơi cao nhất, mỗi ngày Hồ Ly đều dậy thật sớm, khuya mới trở về, cũng là muốn hấp thụ thêm một ít tinh hoa nhật nguyệt, chăm chỉ niệm kinh. Nhưng dù là như thế này, hòn đá trong tay hắn, một chút phản ứng cũng không có.

“Lão bà, có phải thiếu tinh hoa nhật nguyệt hay không?” Hồ Ly cầm hòn đá, có chút thất vọng hỏi, trong lòng lại nghĩ, có phải cái vị thần tiên kia gạt mình hay không? Hắn nghĩ như vậy, lại nghĩ, hòn đá là không thể biến thành hồ ly, càng không thể biến thành người, nói chi là mỹ nhân.

Nhưng sau đó, hòn đá bên trong móng vuốt hắn chợt phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Ánh sáng kia thực ra rất yếu ớt, nhưng ở trong đôi mắt của Hồ Ly, còn đẹp mắt hơn ánh trăng trên bầu trời. Trong lòng không khỏi trách mắng bản thân vì vừa nghi ngờ thần tiên, nghi ngờ lão bà của mình.

Phi phi phi... Thần tiên chớ trách chớ trách, lão bà đừng tức giận.

Sau đó lại ngây ngô nở nụ cười, hòn đá hòn đá, quả nhiên là lão bà của mình. Đến bây giờ còn bất động, là bởi vì mình đọc ít kinh, là bởi vì chưa hấp thụ đủ tinh hoa nhật nguyệt.

Vì vậy Hồ Ly dựng một gian nhà tranh trên đỉnh núi, sáng sớm xách kinh thư mang theo lão bà, tụng kinh dưới tia nắng ban mai, buổi tối dời đến dưới ánh trăng đọc, vừa nhìn ánh trăng sáng phía xa vừa vuốt ve hòn đá trong tay, chỉ muốn đến lúc đó lão bà của mình sẽ dễ nhìn hơn Hằng Nga trên cung trăng.

Lúc buổi tối, cầm hòn đá đặt ở trước cửa sổ, muốn hòn đá tiếp tục hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, lại sợ hồ ly trong ngọn núi trộm hòn đá đi. Vì vậy dứt khoát tự mình ôm lấy tảng đá ngủ ở trước cửa sổ, lúc buổi tối, Hồ Ly liền “vèo” một cái biến thành tiểu hồ ly đầy lông mềm mại, móng vuốt che chở hòn đá, đuôi đầy lông đắp lên phía trên tảng đá, chỉ sợ nó lạnh.

Xuân đi thu đến, thảo trường oanh phi (cỏ mọc chim oanh bay), thời gian nhanh chóng trôi qua, lúc này, không ngờ đã qua một trăm năm. Hồ Ly mỗi ngày vẫn cầm theo hòn đá lão bà của mình, nương theo nhật nguyệt, tụng kinh niệm Phật.

Mỗi ngày Hồ Ly đều nói chuyện với hòn đá nói chuyện, nói những chuyện trước kia hắn nhìn thấy ở nhân gian, nói đến chuyện Thiên Hồ trong núi, có Thiên Hồ nào có thành tựu trong trăm năm qua.

Mà trong một trăm năm này, tu vi Hồ Ly tăng thật nhiều. Hắn còn không có phát hiện, hắn đã có thể phát tay xây một tòa nhà tinh xảo, cũng không có phát hiện, hắn đã có thể giữ hình người của mình, dù là tỉnh hay là ngủ, vẫn luôn có thể giữ được. Hắn cũng không có phát hiện, hắn có thể cưỡi mây đạp gió, bay cả một ngày trên trời cũng không thấy mệt.

Chỉ là, hòn đá vẫn là hòn đá, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ phát sáng, không có bất kỳ sự khác biệt nào.

“Lão bà lão bà, ta gọi ngươi là lão bà một trăm năm, cũng không có cho ngươi một cái tên.” Dưới đêm trăng, hắn nhìn hòn đá bên trong móng vuốt của mình, thâm tình chân thành nói.

“Lão bà ngươi nói xem rốt cuộc nên gọi ngươi là gì đây? Hồ Liên Y? Hồ Khởi Li? Lão bà lão bà, mỗi ngày ta đều ngóng trông ngươi hóa thành hình người, ngủ không được, ăn không ngon, không ngủ, không ngủ. Lão bà, gọi ngươi là Vị Miên của được hay không?” Hắn nói rất nghiêm túc, giống như đang nhìn về phía lão bà thật sự của hắn, mà không phải một hòn đá cái gì cũng không nói. (Vị Miên là không ngủ)

Hòn đá lại phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nằm trong móng vuốt của Hồ Ly, đặc biệt ấm áp, giống như là đang ôm lửa. Hồ Ly vui vẻ như nở hoa, nhin không được nâng tảng đá lên dùng sức hôn một cái.”Lão bà lão bà, ngươi hóa thành hình người mau một chút nha.”

Không hôn còn tốt, vừa hôn ánh sáng của hòn đá liền biến mất.

Hồ Ly cười khúc khích, móng vuốt Hồ Ly cầm hòn đá, đuôi vui vẻ vẫy vẫy.”Lão bà xấu hổ rồi!”

Ban đêm yên lặng, Hồ Ly cũng mệt mỏi đi ngủ.

Vị Miên trong ngực hắn bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng đỏ nhàn nhạt vây quanh, tia sáng kia ấm áp như mặt trời, quả thực chính là một mặt trời nhỏ. Hồ Ly ôm vào, chỉ cảm thấy ấm áp, bây giờ rõ ràng là trời đông giá rét, lại như là ngày xuân

4. Chương 4

Hồ Ly phong lưu, thế mà tìm một hòn đá làm lão bà của mình, chuyện này, bị một con hồ ly vô tình biết được, truyền khắp khu rừng, trong chốc lát, tất cả hồ ly trong núi đều biết chuyện này. Bọn họ đều nói, Hồ Ly dần dần, thế mà nhận một hòn đá làm lão bà, cũng có hồ ly nói, đây là hiện thế báo, ai bảo Hồ Ly luôn luôn dụ dỗ mẫu hồ nhà đảng hoàng? Xem đi xem đi, báo ứng tới rồi.

Hồ Ly lại không thèm quan tâm, vẫn ôm Vị Miên như trước, mỗi ngày tụng kinh niệm phật.

Hắn không biết sau khi hắn ngủ, Vị Miên của hắn, cuối cùng có thể biến thành một bóng dáng yếu ớt mong manh, mỗi lần, luôn luôn nhẹ nhàng bay đến gần bên giường. Nhìn Hồ Ly đi vào giấc ngủ, dùng đôi tay gần như là hư vô vuốt ve mặt Hồ Ly, đôi mắt si mê.

Không biết hòn đá kia rốt cuộc là loại đá gì, lại thật sự dần dần hóa thành hình người, chỉ là rất suy yếu.

Hồ ly trong núi đều tìm cơ hội, muốn đến xem hòn đá tân nương bảo bối của Hồ Ly. Hi hi ha ha cười nhạo.

“Hồ Ly Hồ Ly...hòn đá tân nương của ngươi, khi nào sẽ sinh tiểu hồ ly cho ngươi vậy.”

“Ngươi xem ngươi xem, chẳng lẽ lão bà của ngươi cũng sẽ sinh ra một hòn đá nhỏ sao?”

“hi hi ha ha...”.

Hồ Ly giận, vung tay lên, một trận gió,vứt toàn bộ hồ ly vây xem ra ngoài, lại dùng pháp thuật bố trí kết giới xung quanh phòng của mình, ngăn cách tất cả hồ ly, chỉ là an tĩnh trông coi Vị Miên của mình.

“Ai! Lão bà, trước đây ta dạo đủ loại khóm hoa, không dính một chút phấn hoa, để bao nhiêu người mong nhớ, hôm nay vì ngươi, cam tâm quy định phạm vi hoạt động.”

Bọn tiểu hồ ly bị Hồ Ly đánh ra ngoài, lúc này mới phát hiện, trăm năm ngắn ngủi, tu vi của tên Hồ Ly không ra gì đã tăng nhiều như vậy, hòn đá kia, không phải là thần thạch chứ?

Tạm thời không nói đến chuyện này, lúc này ở trên trời.

Tôn hầu tử bảo vệ Đường Tăng xong, sau khi thành Phật, liền rời rãnh đến phát hoảng, cả ngày ở trong cung điện Thái Bạch kim tinh lửa gát hần, ngày hôm đó, lúc đang chỉnh Thái Bạch kim tinh, hần tâm huyết dâng trào, đột nhiên nghĩ đến trăm năm trước, Thái Bạch kim từng từng đùa giỡn một con tiểu hồ ly.

“Hi hi hi... Cũng không biết đứa nhỏ kia bây giờ thế nào, để lão Tôn đi nhìn một cái.” Dưới chân đạp một cái, đạp mây đi tới Hử Sơn. Nhìn thấy Hồ Ly đang cầm hòn đá kia ở trên đỉnh núi đạp đầu cầu thần. Trước mặt bày một bàn lớn thức ăn chay.

Tôn hầu tử cũng thích náo nhiệt, xoay người, liền biến thành dáng vẻ Thái Thượng Lão Quân. Nghiêm trang đi tới trước mặt của Hồ Ly.

“Khụ... Tiểu hồ ly.”

“Thần tiên!” Hồ Ly thấy là Thái Thượng Lão Quân, vui vẻ vẫy đuôi, tiến lên trước.

“Tiểu hồ ly ~ người đang làm gì?” Tôn hầu tử giả vờ đứng đắn, trong bụng đã cười như nở hoa.

“Thần tiên. Hồ Ly muốn cầu người, cầu người nói cho Hồ Ly một tiếng, hồ ly Vị Miên lúc nào mới có thể hóa thành hình người.” Tiểu hồ ly vẫy đuôi về mặt kích động nói. Dáng vẻ kia thật sự là buồn cười.

Tôn hầu tử nhìn, ngực thật sự là không nhin được, nghĩ thầm, hôm nay để lão Tôn lật tẩy lão quan nhà ông.

Nghĩ như vậy, liền “Phốc” một cái biến trở về dáng vẻ con khỉ, lộn nhào trên mây cười lẩn nói: “Tiểu hồ ly, người thật sự tin hòn đá kia có thể hóa thành người sao? Hi hi... Đó là lão bắt tử Thái Bạch kia gát người! chẳng qua đó là hòn đá hần tiện tay lấy cạnh ao, hi hi... Hi hi... Cười chết lão Tôn, người thật sự cho là thật! Đó chỉ là phép biến hóa bình thường, ngay cả hồ ly tinh nho nhỏ như người cũng có thể làm! Hi hi...”

Hồ Ly lập tức như ngũ lôi oanh đỉnh, lớn tiếng hét lên: “Người con khỉ gát người này! Ta rõ ràng thấy thần tiên dùng tảng đá biến ra một tuyệt sắc thiên hạ!”

Nào ngờ lời kia vừa thốt ra, Tôn hầu tử cười càng vui hơn, quả thực cũng sắp rớt từ trên mây xuống. Cười to nói: “Đó là lão đầu Thái Bạch kia dùng chướng nhãn pháp mà thôi, lão Tôn có thể dùng tốt hơn hần nhiều, người không tin. Chúng ta lên thiên đình, cùng lão quan đối chất.”

Tôn hầu tử còn kéo Hồ Ly lên thiên đình, đi đến cung điện Thái Bạch kim tinh. Ngay trước mặt Thái Bạch, vạch trần tất cả mọi chuyện.

Sắc mặt của Thái Bạch lập tức trở nên cực kém, thật sự chưa từng nghĩ rằng Hồ Ly lại thật tình với hòn đá như thế, ấp úng nói nguyên nhân và biện pháp sửa chữa.

Tôn hầu tử còn ở bên cạnh lớn tiếng đùa vừa cười vừa nói: “Ta nói tiểu hồ ly, hòn đá kia của người, lão Tôn vừa nhìn cũng biết là công, chờ nó hóa hình người, làm tôn tử của người. Ha ha ha...”

Mà Hồ Ly dường như không nghe thấy gì, si ngốc cầm Vị Miên của mình, nhớ tới trăm năm qua mình vì nó nỗ lực bao nhiêu là tâm huyết, mình chờ mong nó, đúng là chuyện hoang đường!

Hồ Ly đột nhiên phun một ngụm máu tươi ra, “Oa a” một tiếng khóc rống lên.

Hần cầm lấy Vị Miên, dùng sức ném ra bên ngoài, Vị Miên liền bay đến nhân gian. Không còn có thể tìm ra.

5. Chương 5

Hồ Ly xuống hạ giới, cả ngày đều không ăn không uống, mỗi ngày đều nằm trong căn phòng nhỏ của mình, cái gì cũng không làm. Nhớ đến Vị Miên của hần, nhớ hần vì Vị Miên niệm kinh, vì Vị Miên hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, nhớ tới Vị Miên chỉ là một hòn đá, còn là một hòn đá công.

Lại cảm thấy không cam lòng, nghĩ thầm Vị Miên của hần rõ ràng còn có thể phát sáng. Nhưng lại nghĩ, hòn đá trên trời, có thể phát sáng, cũng là bình thường, chung quy vẫn chỉ là một hòn đá?! Hần càng nghĩ, trong lòng lại càng khổ, quả thật muốn chết để quên đi.

Chuyện kể rằng, từ lúc Hồ Ly bày kết giới chung quanh, hồ ly trong ngọn núi liền không bao giờ ... đến gần hàn xá của Hồ Ly nữa. Hồ Ly sợ Vị Miên cô đơn. Liền nuôi mấy con chim hoàng oanh, cả ngày líu ríu, ngược lại cũng rất náo nhiệt.

Số năm chúng nó làm bạn với Vị Miên cũng không nhiều, nhưng mà trùng hợp lúc Vị Miên hóa thành hình người, đi tới trước hàn xá Hồ Ly. Trước đây cả ngày thấy Hồ Ly cùng vị miên ở phía trước cửa sổ, chíp chíp chíp chíp, nhưng hôm nay đã một tháng, chỉ thấy Hồ Ly, không gặp Vị Miên, liền cảm thấy khó hiểu.

Nhưng thấy một tháng này Hồ Ly cả ngày đều đây một tháng cả ngày lảm bảm, linh hồn nhỏ bé không ở trên người, muốn hỏi, cũng không có cơ hội.

Ngày hôm đó, chúng nó đột nhiên thấy có một đám mây kì lạ bay tới, phía trên đám mây, có một ông lão tóc trắng. Thần sắc ông lão kia có chút kỳ quái, xuống khỏi đám mây liền bay thẳng đến hàn xá của Hồ Ly.

“Bát Bát, đó là thần tiên.”

“Đó không phải là thần tiên, đó là ông lão.”

“Ông lão sẽ không đứng ở trên đám mây đâu, đó là thần tiên, thần tiên tìm đến Hồ Ly rồi!”

“Ta cũng muốn nhìn thần tiên, ta cũng muốn nhìn thần tiên.”

“Nhanh lên một chút nhanh lên một chút, chúng ta đi vào trong phòng Hồ Ly xem thần tiên.”

Hai con chim hoàng oanh ríu rít bay đến hàn xá Hồ Ly, đứng ở phía trước cửa sổ, đầu nhỏ tựa vào nhau, hưng phấn nhìn thần tiên bên trong.

Thái Bạch kim tinh vội vội vàng vàng vọt vào căn phòng của Hồ Ly. Vừa vào cửa liền hỏi: “Ta nói tiểu hồ ly, hòn đá kia của ngươi đâu?”

Thực sự là na hồ bắt khai đề na hồ. Vốn dĩ Hồ Ly cũng đang buồn rầu, vừa nghe đến viên đá kia, liền muốn thổ huyết.”Ném!” Ngày ấy hẳn ném hòn đá, bọn họ không phải đều nhìn thấy sao. (Na hồ bắt khai đề na hồ là thành ngữ ý chỉ: “Nếu một ấm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Đó ý là ấm bị hỏng. Nếu một người cố ý chọn ấm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.”)

“Vậy ngươi đã tìm về chưa?”

“Một hòn đá, khắp núi khắp nơi đều có, ta đã ném, còn tìm về làm cái gì?! Ngươi là thần tiên gạt người!” Tâm trạng phần uất, vừa thấy Thái Bạch kim tinh, liền muốn chửi!

“Ngươi thật sự ném? Không có tìm về?”

“...” Hồ Ly nhe răng trợn mắt, rất muốn nhào tới, cắn đứt cổ của Thái Bạch kim tinh

“Hồng rồi hồng rồi, hòn đá kia của ngươi, chính là hỏa long châu trên trời. Vương Mẫu bầm đốt ngón tay, không mấy ngày nữa, liền hóa hình, đặc biệt mời ta tìm về, không ngờ ngươi đã thật sự ném.”

“Ngươi cái tên thần tiên hư hỏng, đến hôm nay rồi, ngươi còn muốn gạt ta!” Hồ Ly đâu chịu tin tưởng Thái Bạch, cảm hận mắng.

“Tiểu hồ ly, lần này ta cũng không lừa ngươi, trước đây ta cũng không biết đây là hỏa long châu, còn tưởng là tùy ý nhặt được trên Hử Sơn, ai ngờ Vương Mẫu lại nói, đây là trên trời vô ý rơi xuống.”

“Hồ Ly ca ca, là thật là thật, ta và Bát Bát còn nhìn thấy mà, thật lâu trước đây, Vị Miên cũng đã biến thành hình người.” Chim hoàng oanh bên cửa sổ ríu rít kêu.

“Có thật không?” Thái Bạch vui vẻ.

Hồ Ly cứng họng, “Gạt người! Ta chưa từng thấy qua.”

Một con chim hoàng oanh khác lập tức kêu âm lên: “Biến biến, thực sự biến,ta nhìn thấy rõ ràng!”

“Hồ Ly ca ca ngươi không biết, Vị Miên ca ca khá tốt, mấy ngày trước đây trời lạnh, Vị Miên ca ca sợ Hồ Ly ca ca đông lạnh, ban đêm đều coi chừng ngươi ngủ, nghĩ cách giúp Hồ Ly ca ca sưởi ấm mà.” Nói xong,

nhớ tới lời vừa nghe Hồ Ly nói, biết Vị Miên đã bị ném, khổ sở nói: “Vị Miên ca ca đối với Hồ Ly ca ca tốt như vậy, người còn ném hấn, thật nhẫn tâm.”

Môi Hồ Ly mấp máy, cuối cùng không phát ra được một lời. Hấn nhớ lại những ngày cùng Vị Miên, nhớ đến ban đêm ôm Vị Miên ấm áp ngủ, lại nhớ đến mình lại ném Vị Miên đi, ngực liền như đao cắt, như sụp đổ. Quay người lại, liền bay ra ngoài cửa sổ. Không nghe được Thái Bạch kim tinh phía sau nói gì đó, nghe không rõ hai con chim hoàng oanh nói gì đó, chỉ là muốn Vị Miên của hấn, nhớ đến dáng vẻ Vị Miên phát sáng, nhớ đến cảm giác ôm Vị Miên, nhớ, dù cho Vị Miên vĩnh viễn cũng chỉ là hòn đá, còn là hòn đá công, hấn cũng nguyện ý ôm lấy nó, vì nó tụng kinh niệm phật, vì nó si, vì nó điên..

Vô số lần tìm kiếm, hôm nay Hồ Ly mới cảm nhận được cái gì là muối bỏ biển, biển người mệnh mông. Huống chi, Vị Miên của hấn, có phải đã thành hình người hay không, hấn cũng không biết.

Chuyện Hồ Ly cứu vĩ hồ đi khắp thế giới tìm kiếm một hòn đá, lại thành chuyện cười nhạo của toàn bộ hồ ly trong núi, Hồ Ly lại không rảnh quan tâm, chỉ biết tìm kiếm cả ngày lẫn đêm.

Ngày hôm đó, Hồ Ly đang ở trong núi tìm kiếm, chỉ nghe sấm chớp cuộn cuộn, trong lòng cảm thấy không ổn, thiên lôi liền đánh về phía hấn.

“Má ơi! Muốn đánh chết Hồ Ly à!” Hồ Ly vội vã phi thân nhanh chóng tránh ra.

Nhưng dư vị tia sét lần đầu còn chưa biến mất, tia sét thứ hai cũng đã đánh xuống. Thiên lôi đánh xuống, càng ngày càng lợi hại, đánh Hồ Ly lộn nhào.

Mà Thái Bạch kim tinh đang ở bên kia tìm kiếm nhìn thấy trận lôi hôm nay, bấm ngón tay tính toán, lập tức thầm kêu không tốt.

Trăm năm qua, Hồ Ly mỗi ngày tụng kinh niệm phật, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, chuyên tâm tu hành, không ngờ, hôm nay chính là ngày thiên kiếp của Hồ Ly. Vội vã cười mây bay đi.

Bên này, Hồ Ly thật là thê thảm, nhớ tới từ cổ chí kim, yêu tinh sắp độ kiếp, con nào mà không tính ngày mình độ kiếp, sau đó chuẩn bị thật phong phú, còn Hồ Ly, trước ngày độ kiếp còn chạy loạn cả ngày, trước đó còn không ăn không uống, còn muốn đi tìm cái chết, thật đúng là chưa từng thấy qua. Cứu vĩ hồ độ kiếp, thật là trò đùa?

Lúc này, Hồ Ly cũng không muốn chết, hấn chưa hoàn thành tâm nguyện.

Hấn trốn đông trốn tây chạy trốn chết, thế nhưng trước đó bị giày vò thật sự quá nhiều, độ kiếp này cũng không có thể đỡ đỡ như vậy, mắt thấy thiên lôi sắp đánh xuống, nhưng mà Hồ Ly lúc này, cũng không động được..

Cái mạng nhỏ lúc này không thể nhận thiên kiếp lần nữa. Đáng tiếc hấn còn chưa có tìm được Vị Miên, hấn không cam lòng mà!

Trong không khí tràn ngập hương vị ấm áp, lúc thiên lôi đánh xuống, hình như có hỏa long gào thét bay qua.

Trong khói lửa, dần dần hiện lên một bóng người, khuôn mặt thản nhiên, y phục màu lửa đỏ, hấn nhìn về phía Hồ Ly, trong đôi mắt trong suốt, mang theo vài phần u buồn. Làm cho đôi mắt ấm áp màu lửa đỏ có thêm vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Mà giờ khắc này, Thái Bạch kim tinh cũng cỡi mây, vội vã chạy tới, thấy tình cảnh trước mắt liền la lớn: “Tìm được rồi! Cuối cùng cũng tìm được!”.

Hồ Ly lại kinh ngạc mà nhìn Vị Miên trước mặt, hoàn toàn không quan tâm đến Thái Bạch kim tinh bên cạnh, hấn nghĩ hai mắt của mình như bị hút vào, đột nhiên nhớ tới những gì mình đã nói, lão bà của hấn, tất nhiên còn dễ nhìn hơn Hằng Nga trên cung trăng.

Hấn bắt lấy tay áo Vị Miên, si ngốc nói: Ta sai rồi, ta không nên ném ngươi xuống hạ giới. Từ nay về sau, ta nguyện giống như trước, mỗi ngày tụng kinh niệm phật cho ngươi, mỗi ngày ở bên cạnh ngươi, làm mọi thứ, chỉ mong tha thứ, cùng ta trở về.”

Vị Miên có chút khó hiểu nhìn hồ ly trước mặt, hình như hoàn toàn không rõ hấn nói cái gì.

Hắn đã không nhận ra Hồ Ly. Hắn muốn tránh ra, hắn muốn vung tay áo rời đi, cuối cùng, đảo tay. Năm chặt tay Hồ Ly, không nói được lời nào.

Vĩ thanh

Mấy tháng sau đó

Cửa Nam thiên môn, có một tiểu lâu. Hồ Ly đang cầm kinh thư, lúc đọc xong một cổ sự, hỏi người đối diện. "Lão bà, bọn họ nói cây bồ đề Thích Ca Mâu Ni thiên định, kiếp trước là một nữ tử thương hắn, người nói, là thật sao?"

Vị Miên ngồi ở bên cạnh Hồ Ly, bất đắc dĩ nở nụ cười. Hắn cũng không phải Thích Ca Mâu Ni, làm sao hắn biết được?

Hồ Ly cầm tay của Vị Miên, đôi mắt long lanh cười nói: " Nếu là vì người, dù vì người si, vì người cuồng, vì người biến thành một cây bồ đề, ta cũng nguyện ý. Người có biết không?"

Vị Miên vẫn mỉm cười như trước. Người không nói, làm sao ta biết? Nhưng tay vẫn không có buông tay Hồ Ly ra, ngược lại là nắm càng thêm chặt.

Chúc: người có tình trong thiên hạ sẽ thành thân thuộc

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoan-duong-thach-dau-dich-tieu-ho-ly>